

бѣгвалъ. Изведнажъ стариятъ арабинъ си спомнилъ за своето ношуване въ пустинята. И у него се появила слаба надежда: може би, тамъ негде наблизо има хубави ливади? Не напраздно имаше вода. Той помнѣлъ, гдѣ е това мѣсто и веднага устроилъ керванъ. Най-напредъ вървѣли водачитѣ и разгледвачитѣ, а задъ тѣхъ старецътъ.

Но не мъртва равнина намѣрили тамъ пѣтицитѣ, а чудесна зелена гора отъ финикови дървета... Колко се зарадвали тѣ? Старецътъ спрѣлъ тука кервана и разпъналъ палаткитѣ.

— Слава Богу! — казалъ арабинътъ и сълзи отъ благодарностъ блѣснали на очитѣ му:

— Всевишниятъ е създалъ финиковата палма за нашето спасение. Нейнитѣ плодове служатъ за храна намъ и на нашитѣ животни. Отъ влакната ѝ си правимъ постелка и вжжета, отъ листата ѝ плетемъ кошници или ги употрѣбяваме за гориво. Затова всички земни създания благославятъ палмата. Когато дойде моя смъртенъ часъ и вие заровите въ пустинята моето тѣло, — не садете надъ гроба ми цвѣтя, които толкова скоро увѣхвватъ и изсъхватъ, а посадете стройна палма; нека расте тя нагоре и дава вкусни плодове. Подъ шумолението на нейнитѣ листа азъ ще спя спокойно и ще вкусвамъ отъ блаженствата на рая!

